

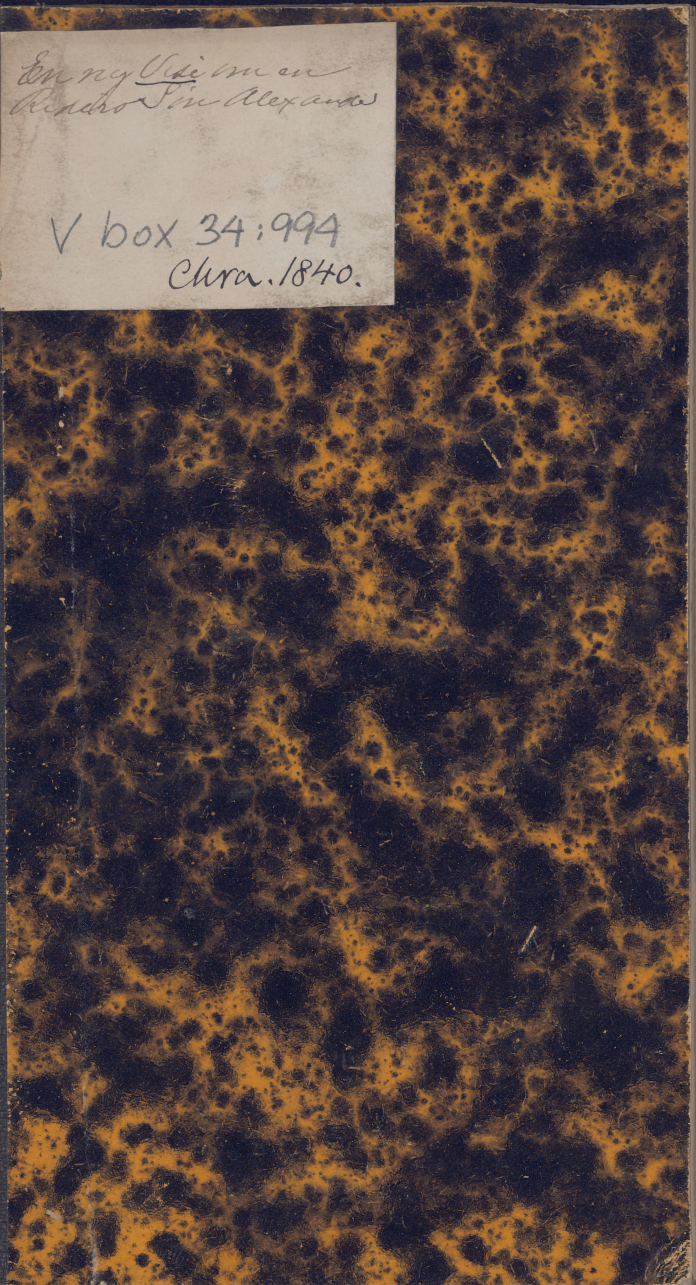
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

*En ny Vision an
Anders Fin Alexander*

V box 34:994
Chura. 1840.

Honneste Vects

En nye Vise,
Om en Ridders Søn
ved Navn

Alexander,

Som af sin egen Fader for en Fugle-
Sangs Udtødning blev i Stranden ud-
kast, og dog underligen reddet af nogle
fremmede Skippere, indtagen og bort-
solgt, kom dog meget underligen til Væ-
re og Værdighed, og blev en mægtig Konge
udi Egypten, hvilket, samt andre Om-
stændigheder, som sig for hannem mær-
keligen er tildraget, denne historiske Vi-
se tydeligen udviser, og giver den
fromme Læser tilkjende.

Componeret alle dem til Villie, som have Lyst
til Historier.

Synges under den Melodie, som
Axel Tordsens Vise.

Christiania. 1840.

Trykt og tilkjøbt hos Frederik L. Steen.

V box 34:994

Min Fader var en Ridder saa fiin, Dver
og Fælle med Ure, En abelig Frue var Moder mi.
De havde hinanden saa kjære.

Men Lykken vender sig ofte om.

2. Jeg deres eeneste Barn forsand, Høit holden
Agt og Ure, Dog sendte de mig saa langt fra Land
Til fremmede Mestere at lære.

3. Den samme Mester var viis og from, Han skulde
de mig tugte og lære, Jeg bad Gud Fader altid der
om, Det kunde skee hannem til Ure.

4. Forgangne vare de syv fulde Aar Jeg havde lært
Konster og Ure, Fra min kjær' Fader jeg Skrivelse
faar, Jeg skulde til hannem hjemfare.

5. Saa foer jeg til min Faders Gaard, Han var
mig med Glæde undfanget, At alting mig saa lykkeligt
var Paa fremmede Steder afganget.

6. En Tid det monne sig hende saa, Der jeg for
Bordet mon stonde, Min Fader og Moder at vare
paa, Og være dem stedse ved Haande.

7. Igiennem Binduet flyvende kom En Nattergal saa
vænne, Det bun liflig mon sjunge om, Gav jeg saa
flittig i Gjemme.

8. Ah, Ah, sagde kjær Fader min, Der han paa Fuglen
mon lyde, Den maas vist være lykkelig og fiin,
Som denne Sang kan udtyde.

9. Jeg svarede min Fader ydmygelig, Den Sang
er mig aabenbare, Men Eder fortryder da visseelig,
Naar jeg den monne forklare.

10. Mig bød min Fader saa strengelig, Jeg skulde
ham det lade høre, At han og min Moder da rette-
lig kunde vide hvad de skulde gjøre.

Men Lykken vender sig ofte om.

11. Jeg sagde den Fugl har sjunget saa: Jeg bliver
saa mægtig en Herre, At I skal tjenlig for mig staae,
Mig Vand og Haandklæde tilbære.

Men Lykken vender sig ofte om.

12. Min Fader han blev ret hastig vred, Der jeg
ham Sangen udtyde, Du skal ret aldrig leve den Tid,
Jeg dig skal tjene og lyde.

13. Den Nattergal ei sjunget har, Som du det
monne udtyde. Greb mig saa fat ved Hovedet snar,
Ad stranden saa monne jeg flyde.

14. Ein store Naade Gud teede mig da, Jeg svøm-
mede hen paa en Klippe, Der sad jeg tre Dage og
fik ikke Mad, Var glad jeg kunde saa slippe.

15. Saa kom der et Skib seilende frem. Jeg raabte
at Folkene vilde, For Guds skyld lade mig følge
med dem, Og ei omkomme saa ilde.

16. Der de nu saae jeg tuglig i Sind, det angrede
dennem paa stande, De strar i Skibet tog mig ind,
Mig forde i fremmede Lande.

17. Der folgte de mig en Hertug saa fiin, Jeg skulde
hans Tjener være; Gud stedse betede mig Naaden
sin, Hans Værk jeg gjorde med Ure.

18. Kongen lod skrive over alt sit Land, En Herre-
Dag monne han holde, Did hen reiste min Herre
paa Stand, Bad jeg skulde med hannem følge.

19. Kongen sit Raad tiltalede saa: Jeg vil Eder gi-
ve tilkjende, At hvor jeg mon fare, sidde eller staae,
Mig følger Ravnene trende.

20. De stedse raabe fortreffelig, I hvad jeg monne
gjøre, Hvorom jeg ønsker ret inderlig, Herom Eders
Mening at høre.

21. Er her nogen af mine Hofmænd, Som mig det,
ret kan sige, Forvist da skal jeg give den, Min Dat-
ter og Konge: Rige.

Men Lykken vender sig ofte om.

22. Der ingen var i Kongens Land, Som dette Spørgsmaal kunde gjætte, Da sagde jeg til min Herre paa Stand, Mon Kongen vil holde sit Løfte.

Men Lykken vender sig ofte om.

23. Min Mening forstod min Herre paa stand, Til Kongen med disse Ord traadte: Jeg haver en Tjener under min Haand, Han skal Ederes Spørgsmaal raade.

24. Min Herre ledte mig for Kongen ind, Han sagde til mig med Ære: Kan du forklare Taler min, Min Urving skal du vist være.

25. Min naadige Herre! Ederes Spørgsmaal er: Efter Eder tre Ravne monne flyve, I og derover stor Corrig bær, I kan dem ikke quit blive.

26. Der tvende af disse en Hun og en Han, Bar avlet af deres Ege, Og Hunger tvingede det samme Land, Mon Moderen fra dem vige.

27. Men hannem, som en Fader from Mon altid hos Ungerne blive, Dem føde besværlig med Fattigdom, Til de kunde med hannem flyve.

28. Om I disse Ravne quidt være vil, Da maae I rettelig domme, Hvilke de Unger har nærmest til, Af Faderen og hiin vænne.

29. Kongen han svarede: jeg dommer saa, Af min Forstand den ringe, Ungerne høre mest Faderen paa, Som hjælper naar Hungeren mon tvinge.

30. Moderen fødte dem efter sin Art, Strax hun forgjette al Qvide, Og fra dem skjendelig rømte bort, Hos dennem vildt intet Dndt lide.

31. Der Kongen det sagde: flet Ravnene hen, Og kom der aldrig mere, Til mig han sagde: min kjære Søn, Dit Navn du siig med Ære

32. Jeg svarede ham, Alexander er Mit Navn, det bær jeg med Ære, Nu vel han sagde, det er mig kjær, Jeg vist din Fader vil være.

Men Lykken vender sig ofte om.

33. Om du fanger min Datter i Bold, Mærk hvad jeg nu vil siige, Da bliver du vist en Konge saa bold Over gandske Egypti Rige.

Men Lykken vender sig ofte om.

34. Jeg var hos hannem i mange Aar, Vel holden i Agt og Ære, Den Herlighed stor ubi Keiserens Gaard, Jeg lystet at see og at lære.

35. Saa tog jeg Forlov af Kongen selv, Samt alle hans Hofmænd gode, Og reed til Keiserens Gaard saa vel, Hvor de mig deilig indløde.

36. Did kom Ludvig Kongens Søn, Af Israels Land og Rige, Jeg vil det ikke siige i Løn, Vi vare hverandre saa lige.

37. Vi baade skulde tjent for Keiserens Bord, Vi havde hinanden saa kjære, Jeg skulde ham Netterne bære for, Ludvig skulde Skjænkere være.

38. Keiseren havde en Datter saa bold, Hun overgik Jomfruer alle, En Net hende gives der Maaltid var holdt, Dermed at prange og prale.

39. Engang det sig mon hende saa, At Ludvig bar Maden for hende, Strax der han hende med Dine saae, Hans Hjerter af Kjærlighed brændte.

40. Den Kjærlighed gav hannem Sygdommen stærk, Til Sengen maatte han gange, Der jeg af hannem maatte sligt formærk, Blev jeg i Hertet bange.

41. Jeg sagde til hannem, Kjær Broder min, Hvor haver du Sygdommen dine? Han svarede kjæreste Broder min Jeg finder om Hertet stor Pine.

42. Nu vel kjære Broder, jeg saa vel veed, Hvad Sygdom dig monne plage, Det visse Jomfruens Delighed er, Du i Dag har skuet for sage.

43. Jeg gik strax ubi Staden hen; Tog med mig Guld det røde, Jeg købte derfor en dyrebar Steen, Samt Silke: Klæder bløde.

Men Lykken vender sig ofte om.

44. Jeg det strax hen til Gomsfruen bar Dg sagde
at Ludvig det sender: Thi han til hendes Deilighed
klar, Af Kjærlighed var optændet.

Men Lykken vender sig ofte om.

45. Mig svarede Florentine saa: Den Gave annam-
mede gjerne, Dog jeg forundrer mig storlig paa, Du
elsker ei selv den Tærne.

46. Jeg svarede hende ydmygelig: Ludvig min Stal-
broder kjære, Jeg under dig ligesaavel som mig, Saa
sandt hjælpe mig vor Herre.

47. Hun svarede mig slet intet dertil, Thi jeg gif
bort med Lise, Dg eengang prøvet det samme Epil,
Dog Ludvig deraf intet vidste.

48. Der jeg nu atter dette frembar, Hun sig for-
undrede længe, Dg sagde: Du siig mig hvor Ludvig
faaer, Alt det han mig mon stjenke.

49. Jeg sagde hans Fader en Konge er, Dver gands-
ke Israels Rige, Thi fanger han det hans Hjerte be-
giær, Dg det overskødelige.

50. Der jeg ei kunde Gomsfruens Sind, Med Bøn
eller Gave bevæge, Gik jeg i Staden tredie Sind,
Dg atter købte saa meget.

51. Der hun nu saae den tredie Skat, Hun strax
monne mildelig tale: Er det saaledes med Ludvig fat;
Da bør han at elskes for alle.

52. Da jeg Gomsfruens Meening forstod, Jeg til
min Broder mon gange, Jeg sagde vær ved et fri-
sker Mod, Den Gomsfrue skal jeg vist fange.

53. Ludvig opstander sund og glad, Alting var ef-
ter hans Villie, Han vidste dog slet intet deraf, Alt
det jeg havde bestillet.

54. Saa kom der Bud fra Egypti Land Min Fa-
der bortdød at være, Jeg skulde derfor komme paa
Stand Til Riget og min Kjære.

Men Lykken vender sig ofte om.

55. Jeg tog Forlov af Keiseren selv, Dg af hans
Hofmænd gode, Dg reiste saa fort med Lykke saa vel,
At see hvor alting stode.
Men Lykken vender sig ofte om.

56. Som Florantine og Ludvig nu, Forstode Tiden-
derne disse, Strax svarede hun af snilden Hue: Nu
maae vi sørge til visse.

57. Al! Alexander vor Ven saa kjær, Vil du alde-
les bortdrage? Jeg tør det siige for Alle og Enhver,
Jeg glemmer ham ei mine Dage.

58. O Ludvig! Ludvig i Gjemme giv, Hvor tit han
har dig bevaret; Thi aldrig var hans Guds eller Liv,
For din Skyld nogen Tid sparet.

59. At du fik mig nogen Tid ubi Seng, Det maae
du hannem tilskrive; Thi hvad han købte for egne
Penge, For dig han mig det mon give.

60. Ludvig da svarede: Alexander min, Kjære Broder,
jeg vil det begjære, Du vel optager en Guldring siin,
Som mig min Moder foræret.

61. Der jeg tog Afsked og bød god Nat, Da græd
de begge saare, Jeg sagde: seer til og giver vel Agt;
At ingen skal eder bedaare.

62. Udi mit Sted strax en anden kom, Udaf Hispanie
Rige, mon være; Han Ludvigs Handel ret nu fornam,
Han monne med Gomsfruen leeg.

63. Han hannem anklaget for Keiseren selv, Dg
sagde: Min naadige Herre! Kongens Søn udaf Is-
rael, Har krænket eders Datter desværre.

64. Keiseren vredes i Sind og Mod, Strax lod han
Ludvig indkalde, At du har krænket min Datter god,
Tør Gedeon siige og tale.

65. Jeg svarede: Gedeon siger usand, Det skal jeg
klarlig bevise, Dg det med denne min høire Haand
I Striden og Kampen til visse.
Men Lykken vender sig ofte om.

